

Colecția Seria de autor Aura Christi

Lector: Constantina Raveca Buleu

Corector: Carmelia Leonte

Tehnoredactor: Carmen Dumitrescu

Coperta: Florin Afloarei

Editura IDEEA EUROPEANĂ

O.P. 22, C.P. 113, București, 014780

Tel./Fax.: 021-2125692; Tel.: 021-3106618

Comenzi carte prin poștă:

Tel.: 021-2125692

E-mail: office@ideeaeuropeana.ro

www.ideeaeuropeana.ro

© Aura Christi

© Fundația Culturală Ideea Europeană

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CHRISTI, AURA

Geniul inimii / Aura Christi. - București : Ideea Europeană, 2019

ISBN 978-606-594-673-6

821.135.1

Aura Christi

Geniul inimii

Cartea iluminărilor mele

Roman în versuri ilustrat de

MIRCIA DUMITRESCU

Prefață de

MIRCEA BRAGA

Ediția a II-a

Cuprins

O „poveste” despre intersectarea lumilor
(Prefață de Mircea Braga) / 9

Cartea Întâi

Povestea subteranei

- Același scenariu / 51
- Povestea subteranei / 54
- Darul / 55
- Departa / 58
- Respiri / 60
- Lecția de libertate / 61
- Sfinți cu aura neagră / 62
- De când mă știu / 63
- Aproape, mai aproape... / 65
- Ardere de tot / 67
- Ca într-un joc / 69
- Tu îmi ții ochii în palmă / 71
- Să-ntreb vulturii / 72
- Printre oameni / 74
- Nimeni / 75
- Ce ești tu oare? / 76
- Vrem povestea / 78
- Ancora / 79
- Descântec de dragoste / 83
- Ce să fac, cerule? / 85
- Și, totuși... / 88
- Marea lucrare / 90
- Totul ar fi altfel / 92
- La umbra cariatidei / 94
- Mă aștept, așteptându-te / 97

Respect pentru oameni și cărți

Bocetul Ofeliei / 98
 Tu ești ca lemnul / 100
 Noapțile mele / 102
 Elegie / 103
 Ecoul altei lumi / 104
 Se luminează / 105
 Rugăciunea inimii / 107
 Și iarăși... / 110
 Ecce homo / 112
 De unde atâta noapte? / 114
 Ah, sufletul... / 116
 Antigona / 117
 Linia vieții / 118
 În metru safic / 119
 Vioara roșie / 121
 Vraja tuturor vrăjilor / 124
 Orfeu / 127
 Euridice / 128
 Până și florile / 129
 Tornada de grație / 130
 Dimineață de dimineață / 132
 Oprește-te / 134
 Belșugul / 138
 De leagăn / 139
 Iubește-mă / 140
 Clipă de clipă / 141
 În metru antic / 142
 Din care răsărit / 143
 Jarul și mierea / 145
 Schimbarea la față / 147

Cartea a Doua

Copiii himerelor

Când totul pare sfârșit / 153
 Când nimeni nu vine / 154

Când nu mai speri / 156
 Când parcă ai crede / 158
 Și simți încet, tot mai încet / 160
 Am învățat Lecția lui Porfiri / 162
 Stând ochi în ochi cu Rodka / 164
 Și dacă ai multe suflete / 165
 E vară, e bine, e cald / 166
 Și totul pârâie, scârțâie, mârâie / 168
 Nici ieri, nici alaltăieri / 170
 Și-atunci / 171
 Eu ce voi lăsa în urma mea? / 172
 Venetica, pacostea, străina / 173
 E tot ce mi se întâmplă / 175
 Se poate trăi departe de adevăr? / 177
 După ce am scris... / 178
 Bagheera pare în umbra mea zidit / 180
 Celălalt mesager / 181
 Ce spuneam? / 183
 Ce rămâne... / 184
 Ceea ce mi se pare straniu / 185
 Plutesc, plutesc, plutesc / 186
 Când gândesc eu... / 187
 Inima sistemului / 188
 Încă ceva / 190
 Simți cum tremură carnea / 193
 Nu are cum să fie / 194
 Să veghezi, să ai mintea brici / 195
 Eu sunt atentă / 196
 Uriașa Amiază / 198
 În Nordul Ardealului / 200
 În atotputernica blândețe / 201
 Fratele meu, poetul / 203
 Elegie cu focuri de artificii / 205
 În cetate / 207

Karl Marx / 209
 Karl și datoriile / 211
 Atitudinea față de bani / 213
 Prietenii mei, sfinții... / 214
 Nimic mai simplu / 215
 Lenin, Stalin și vodka / 217
 Moneda de schimb / 220
 Talent? Zero blindat! / 222
 Nea Florin / 224
 Pericol public. Stai liniștit / 226
 Smirnov și lumea celor drepti / 228
 O paranteză / 230
 Lenin și bancomatele / 233
 Legătura, rețeaua... / 235
 Semnul / 237
 Frați și surori, stimați ochelari / 239
 Ce fac eu? / 240
 Elegia inimii / 241
 Planeta din bucăți făcută / 242
 Din avion se vede / 243
 Trecerea interzisă și Zeul / 245
 Felinele Minervei și ale Penelopei / 247
 Harta lumii și țeasta lui Yorick / 248
 Aș omorî pentru stareț / 250
 Nu pătrund cu mintea / 251
 Mă pune pe gânduri altceva / 253
 Totul, totul e limpede / 254
 Iubirea mea și Muzeul Antipa / 256
 În nesfârșita-i iubire / 257
 O privire / 259
 Cu o gravitate dezlănțuită... / 261
 Porfiri striga ca din gură de șarpe / 263
 Și, recunosc, am încercat / 265
 Nu căuta să viclenești / 267

Elegia stejarului / 269
 Cine m-a scos din statuie? / 270
 Visul / 271
 N-a venit timpul / 273
 Sângele curgea și curgea / 275
 O, Mamă... / 276
 Care mirese, care miri? / 277
 Mă uitam mască / 279

Cartea a Treia

Un cuib de sfinți

Cu șapte secole în urmă / 285
 „Aici te așteaptă Dumnezeu” / 287
 Dacă lăsăm măștile... / 288
 În noaptea perseidelor / 289
 Singurul de pe fața pământului care știa / 291
 Doamne, ce ochi are Conte! / 293
 Mă uitam la gâtul de lebadă al lui Sandu / 295
 Același surâs blând, sfâșiat și tandru / 296
 El vrea ceva de la mine. D'aia nu pleacă! / 298
 O istorie întortocheată, în stilul meu / 299
 Era făcut din bronz / 300
 Îți răspund la orice întrebare / 302
 Trebuie să învăț să iubesc și virușii / 304
 Doamne, Doamne... / 305
 Ai în fața ta un nebun. Stai liniștit / 306
 Dumnezeu lucrează viul din oameni / 308
 Știam ce voi alege / 310
 Care spectacol? Circ / 312
 Râd de se prăpădesc / 314
 Dragostea mea, Marmeladov / 315
 Țăranii noștri, sfinții... / 317
 România e raiul aici, pe pământ... / 319

Vorbește cu păsările. Ne vom juca de-a vampirii... / 320
 Tu știi? Nici pomeneală / 322
 Iadul își găsisse în mine raiul lui / 324
 Se desface pământul în mine / 325
 Îmi dau demisia din acest trup / 326
 Ne-am cunoscut în profunzime / 328
 Aveam o problemă capitală / 330
 Visam cu Anaximene și Anaximandru / 333
 Adună-te, ești fiica mea / 335
 Fiica mea e un pericol / 336
 Măinile să ți le sărut / 338
 Familia ta de lăstuni / 340
 Tu vezi ca albinele / 341
 Tu cu sufletul vezi / 342
 E aproape sărbătoarea / 343
 Cum aerul iartă păsările / 344
 Iubește și iartă / 346
 Iluminarea / 348
 Lasă-te purtat de vrajă / 350
 Era cât pe ce să mori în Marea Amiază / 352
 Ai văzut o Biserică / 353
 Îi urmăream pe cei doi heruvimi / 354
 Greșim atât de des... / 355
 Minute care au durat secole / 357
 Urmele apei sfinte / 359
 Ochi în ochi, duh în duh... / 360
 Era îmbrăcat în redingotă / 361
 Nu aveam cum să văd... / 363
 Să nu mai faceți niciodată / 365
 Se vedea că nu stă în Cetate / 366
 Numele meu? / 367
 Am simțit un fel de briză marină / 368
 Cum să fiu cât mai fidelă / 369

După cum scrie în *Evrei...* / 371
 Cu cât iubești mai mult... / 373
 Mă aud întrebând: ai zburat vreodată? / 375
 Sunt un om, nu sunt pasăre / 377
 Ține-ne pe amândouă în palma Ta / 381
 Am zburat, mamă, sunt pasăre / 382
 Dragostea mea, Evelina / 383
 Linia vieții, linia întrupărilor / 384
 Cred că, pur și simplu, înnebunesc / 386
 Vârful zilei e așa de înalt / 387
 Porfiri face ochii cât cepele / 389
 Recitește Vechiul Testament și fă o cură de Nietzsche / 391
 Cum să vorbești despre adevăr? / 393
 Când ești la limita tuturor limitelor / 394
 E lucrul cel mai greu din lume, Porfiri / 396
 Ce facem, zburăm?!... / 398
 Și acum ține ochii închiși, desfă larg aripile / 400
 Și mi-am auzit inima murmurând / 401
 Dumnezeu mi-e martor / 403
 Dumnezeu ține fata asta în palmă / 405
 Dacă ar apărea iubirea ta... / 407
 Târziu, pe strada mea / 410
 Stau printre ziduri până zidurile mișcă / 411
 Axion / 413
 Din singurătate, părintele Ignatie / 415
 Un rezumat al sufletului / 417
 Ascult, urmez și, iarăși, ascult ritmurile / 418
 Duhul Vieții Sfânt / 420
 Aripa de grație / 421

Cartea Întâi

Povestea subteranei

Același scenariu

Același scenariu,
în esență, neschimbat.
Totul începe cu un fel
de-amețală și senzația de vertij.
Apoi vine o beznă deasă
și-i ceață de nici pe tine
nu te mai vezi.
Eul nu-i decât mască
sau nu mai mult
decât o fântână.
Trupul – ceea ce numeai
alte dăți așa – e la ani-lumină
distanță în această singurătate
de început de lume;
și rozele, ah, rozele
– efigie a desăvârșirii –
sunt singura dovadă
că ai fost, ești și vei fi
abia când, regăsindu-te
pe o nouă limită, te vei întreba:
cerul cui sunt, Doamne?
În care dintre lumi mă vei trezi?

Nimic. Nimeni. Golit
de tine, de lume, te reduci
la ceva fără nume, fără gust,
culoare, trunchi,
margini, ecou.
Și cobori.
Cobori tot mai încet.
Aproape cu teamă

Îți ții respirația.
Ascultți, neștiind
ce anume ascultți.
E umezeală și ceață.
E o așteptare rece,
fără obiect, în care
crezi fără să știi
că mai crezi.
Cobori în tine
ca și cum ai înainta
printr-un cavou.

Tu nu mai ești tu însuși
de mult. A rămas în urmă
zgomotul și dorința;
praf și pulbere s-au făcut
tabieturile, iubirile, războaiele.
E o liniște ca de sfârșit de lume.
Miroase a infern și a mure.
Ceva se simte, totuși...
Ceva ca o adiere, ca o boare
dinspre adâncuri obscure.

Înaintezi cu un amestec
de teamă, curiozitate,
smerenie, sfială și ceva
indefinit, crescând
după ce ai aflat că nu e
nimic de văzut,
de-așteptat, de iubit.
Ceva înaintează parcă
de undeva, de jos, prin tine.
Aștepți, pândești, ascultți
vâjâitul ca de cometă

al secundeii sau
cu totul altceva –
dăruit de cine?

Privirea e clară
și lunecă peste vârful.
Aici, pe platou,
mintea e ca gheața
sau ca granitul,
iar geniul inimii –
limpede, ca bronzul,
ca răsăritul.
Totul îți revine; nimic
nu-i al tău în această
matrice vie, sagace,
locuită de milenii de tine
dintr-o întâmplare,
la suprafața ființei
reverberând în oricine.

Întâmplare care te face
să transcrii tot ce murmură
cineva fără chip,
fără identitate,
rădăcină, patrie, nume.
Cineva ascultat
cu respirația tăiată
așa cum ciulești
urechea lăuntrică
la amintirea
unei bolboroseli
în efortul
de a-ți aduce aminte
dacă îți aparține.

Povestea subteranei

54

Cântă, iarăși, cucul, ah, cum mai cântă
 nebunul. Număr. E zece fără un sfert.
 Seara ezită să cadă; bezna trage aer în piept.
 Cu fața spre asfințit, pierdută-ntre lumi,
 soarele apocaliptic să dispară aștept.

Nimeni. Un foșnet ca de aripă
 zdrelește văzduhul încordat în zbor.
 Seninătate de sfârșit de lume, ca în fața
 unei prăpastii, stau în pragul casei
 și deodată în mine încep să cobor.

Treaptă cu treaptă, respirație de respirație,
 din tandrețea sfârșitului mă înfrupt.
 Mă răsfăț: înaintează prin subterană –
 patrie a ființei, Ithacă dintr-un blestem
 iubită, pământ între ape, abrupt.

55

♦ *Geniul inimii*

Darul

A fost odată, apoi încă o dată...
 Și mai este, căci dacă nu ar fi,
 nici toamnele, nici cerul,
 nici beduinii, nici lăstunii
 n-ar povesti...

Totul începe cu aripa verde.
 Ba nu, totul a început
 cu o bucată de lut, căreia,
 în loc de o singură
 suflare, o oaste
 de suflete i s-a dat,
 pe urmă i s-au adus
 – ca din întâmplare –
 cerul și marea
 între însinguratele,
 divinele coaste.

Nu era de făcut nimic.
 Nu era de făcut nimic.
 Ce și cum să faci, când
 totul în tine ca la Carte
 a fost așezat?
 Totul s-a întâmplat
 fără nici o scăpare,
 fără să ți se ceară părerea,
 fără să fii întrebat.
 De-atunci cazi
 dintr-o mirare în alta,

mai răcoroasă,
mai mare.

Cum să fii ales o dată și apoi,
mereu, secundă de secundă,
an de an, secol de secol?
Și asta tot timpul!...
Cum e posibil odată ca niciodată
și-apoi, zi de zi, ales să fii
copil din flori al frigului și iernilor,
copil de suflet al răcorilor,
miresmelor și ierbii,
șoimilor și nervilor,
care din bronz făcuți sunt
pentru nimeni să rămână
fructul iubirii mari, târzii,
dintre un zeu aproape,
cu argint în păr,
și o femeie, păstrată
în tiparul de femeie-fată?

Cum e posibil pentru o veșnicie
să fii ales să vezi tot ceea ce
nu se cuvine să fie, ah, văzut?!...
Și ce nerușinare e să te supui!
Și din smerenie, dintr-un amestec
de sfială și neputință de a face
altceva, să cânti tot timpul
ceea ce, vai, nu se cade –
și asta, păzea, în ochii
atotștiutori ai lumii!
Și prin acel cântec prea frumos,
o, culmeă, iubit, hulit și blestemat,

noi toți, strânși laolaltă, adunați
unii în alții – ca pe marginea
prăpastiei – să fim!
O, ce încurcătură de zile mari
și ce scandal în biata mea faptură
și-n ceea ce numesc orbește *viața mea!*
Prin ochii cui eu totul, totul,
totul simt și văd?!
...Ce urmărești Tu, Doamne,
prin acest atotvăzător,
sublim prăpăd?

Ce disidență fabuloasă e
să cânti ca-n prima zi, din spaimă,
tot ce se prăvale în bolgiile nimănui
și să vezi târziu, apoi, că ele poartă
pecetea unui singur nume, din care
totul vine, inclusiv blestemul!!
Ce servitute: mânat de murgii harului,
ce liniștea-și găsesc în tine numai,
în amănunțime totul să descrii,
să mulțumești și să te rogi să fii
cu rădăcini cu tot smuls
din așa-zisa *întâmplare* de a fi ales
și din blestemul de a nu găsi
felul în care să fii eliberat,
să scapi, să fugi din gheara
otrăvită-a darului!

Departa

Înaintezi
 prin lumina pâcloasă
 a târziilor după-amiezi.
 Departa e iadul
 și raiul departa.
 Înțelegi că nu mai înțelegi
 nimic pe acest țărm străin,
 unde ai fost adus
 fără să ți se spună
 decât târziu,
 când nu se mai putea
 face nimic. Aici nu e
 nici viață, nici moarte.
 Nimic nu depinde de tine.
 Ascultă. Surâzi sfâșiat
 și faci ceea ce ți se spune.
 De cer murmurul cuiva
 străin te desparta.

Departa e binele.
 Și răul – departa;
 totuși, mereu la pândă,
 îl vezi surâzând inventiv
 la orizontul sagace,
 printre mesteceni,
 întâmplări și oameni,
 toropiți de așteptarea
 sfântă, prea vie,
 cu ochii la cer.

E aproape vară
 în lumina
 departa de a fi blândă.
 Soarele arde
 disperat și senin.
 Zarurile-au fost aruncate.
 Căzut pe gânduri,
 amurgul urcă
 prin tine,
 ca marea –
 prin valul stingher,
 ca sângele divin –
 prin același mister
 îngânat de cel
 care știe.